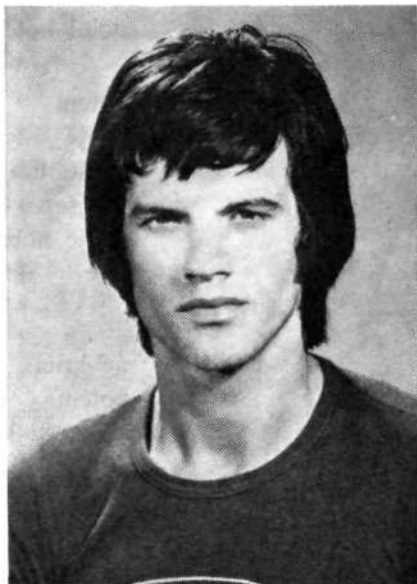

Zemlja
in morje

Edelman
Jurinčič

MOJ SIN na perje sem ga položil
 to čudno stvarco
 to majhno stvarco
 in z vinom umil

moj sin
moja zemlja v rebri
moj sin
moja zemlja v soncu

moj sin
moj sin

TVOJA ZGODBA vidiš
 tam so sedeli najmlajši
 še krilca so nosili
 in svečke pod nosom
 in kako so bili lepi

tu
kjer ti sediš
so sedeli starejši

vedno vase zaprti
polni hotenja

potem
ko je tisto prišlo
so starejši odšli
mlajše
pa je pobrala šola

KOŠNJA ne kriči
potem
ko so ti jo prinesli

ne pij
potem
ko je prišel duhovnik

ne mlati otrok
potem
ko jo odnesejo
k tvojemu očetu
položiti

praviš
da nismo smeli priti

potem je rekel
da ga čaka košnja

RIBIŠKE 1

na tvojih ustnicah je bonaca
sin
in veš
da s takim vetrom ne moreš priti
pred nočjo v pristan
na večerjo
in na pesem kitar

v tvojih rokah so teme
sin
in veš
da v temah ni rib
katere vabiš v mreže
zvečer
ko obale molče

kaj je v tvoji glavi
sin
veš
da barka je sidro
veš
da barka je sidro
sin
kaj je v tvoji glavi

večkrat praviš, naj molčim
in naj te puščam živeti
sin
moraš verjeti
so sidra
pomoli
so sidra
pomoli

sidra so
so pomoli

preplašeno so gledali starci
na morje
od koder so čuli smrt
in grenkobo
najmlajšega sina

ladje so prihajale prazne
in sinovi so preklinjali
turizem

doma mati čaka na sardine
na špare
kalamare
doma mati . . .

letos ni rib
prišla je smrt
pravijo starci ob kartah

tiha je gladina
in tihe so barkače
in tihi koraki
najmlajšega sina

2

kaj se je zgodilo
kdo ve

zdaj morje miruje
samuje
in gre

na ronkih smo bili vajeni
belih galebov
in penečih se valov
zdaj
kaj se je zgodilo

misli si stari ribič
legel bi v svojo barkačo
še prej raztrgal vsa sidra
in šel
daleč
od koder ni vrnitve
daleč
za soncem

le kaj se je zgodilo
kdo ve

3

in kako je divjalo to morje
kako treskalo ob našo barkačo
ob našo krsto

na otoku so zvonili zvonovi
in ženske so molile boga

samo
da ni njen
da ni njen

tonin iz ricmanja
sin barkajola
marjo študent

potem pride far
in škropi

starci posedejo pri sidru
in gledajo tja čez
še vedno ne miruje

in kako je divjalo to morje
kako treskalo ob našo barkačo
ob našo krsto

**V dva
človeka**

Meta
Kušar

PRIPRAVLJENOST Toplota oplojenosti poljublja,
potem ljubezen rodi —
in že je za zapahi rok.